

Arrest

nr. 254 644 van 18 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Siab (district Doshi, provincie Baghlan) afkomstig te zijn. U bent ongeveer vierentwintig jaar oud en heeft nog een zus en twee broers die allemaal een stuk jonger zijn. Uw vader werkte als bewaker van een religieuze plek. Zelf deed u voornamelijk huishoudelijke taken en hielp u uw moeder. Naar school ging u al een tijd niet meer, u stopte in de zevende graad omdat u pijn had aan uw linkerbeen. Immers hadden de Taliban u in 2015 zonder enige aanleiding hard op uw been geslagen, u ondervindt daar nog altijd hinder van.

Op een dag werd u aangesproken door N. (...), een dorpeling. Hij vertelde dat hij alcohol maakte en zocht iemand die de alcohol kon leveren aan zijn klanten. Aangezien u de eigenaar was van een motorfiets, leek u de geknipte persoon. U wist dat dit illegaal was in uw regio maar liet u toch overhalen. U zou er namelijk aardig wat geld mee kunnen verdienen. In de vier maanden die volgden, werd u

geregeld gebeld door klanten die alcohol bestelden. Soms was er geen werk, andere dagen kreeg u vijf, zes of zelfs tien bestellingen binnen. U verstopte de alcohol in een doos onderaan de motorfiets, en reed zo naar uw klanten in de omliggende dorpen.

Op 26 saratan 1397 (komt overeen met 17 juli 2018), op een moment dat u in de bergen was om er gras te verzamelen, kwam de dorpchef een brief van de Taliban bij u thuis afleveren. In de brief stond geschreven dat u zich binnen de 24 uur bij de Taliban moest aanmelden. Blijkbaar hadden dorpelingen klacht tegen u ingediend. Nog later die dag zijn de Taliban naar uw huis gekomen. Uw vader, die voordien niets afwist van uw handel in alcohol, belde u en waarschuwde u voor de Taliban. U keerde niet naar huis terug. Daags nadien kwamen de Taliban al een tweede keer naar jullie huis, en opnieuw kreeg uw familie een dreigbrief. Uw vader zorgde ervoor dat u bij een vriend van hem terecht kon in het dorp Chahar Bagh. U zou daar enkele dagen verblijven alvorens iemand u kwam ophalen. Intussen was ook de politie al bij u thuis gekomen, meer bepaald op 28 saratan. Ook zij waren op de hoogte geraakt van uw handel en wilden u arresteren.

Omdat de situatie niet langer houdbaar was, moest u Afghanistan verlaten. U ging naar Kabul, vanwaar een smokkelaar u meenam naar Nimroz, om daarna de grens met Pakistan over te steken. Via Iran, Turkije, Griekenland (waar u meer dan een jaar verbleef), Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen.

Op 4 november 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de Taliban dient te vrezen.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) en de twee dreigbrieven van de Taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw administratief dossier stelt het Commissariaat-generaal (CGVS) vast dat u noch een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de Taliban, en dit om onderstaande redenen.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 4 november 2019) immers aan geboren te zijn op 23 maart 2004, en verklaarde zichzelf dus slechts vijftien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 18 november 2019, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 18 november 2019 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. Heden geeft u toe meerderjarig te zijn. U legt zelfs een taskara neer die zou zijn uitgereikt in 2014, en die aangeeft dat u op dat moment al 18 jaar oud was. Het is zeer frappant dat u heden 24 jaar oud zou zijn, wat u overigens ook accepteert (CGVS, p.4), maar bij aankomst in België beweerde veel jonger te zijn. Uw verklaring dat u toen nog niet wist hoe oud u in werkelijkheid was (CGVS, p.4), is uiteraard niet ernstig. Dergelijke misleidende verklaringen doen ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder dient te worden gewezen op de zeer merkwaardige vaststelling dat u tijdens uw eerste contacten met de Belgische asielinstanties blijkbaar nog geen melding maakte van wat u heden komt beweren, namelijk dat u handelde in alcohol en daarom problemen kreeg met de Taliban en de Afghaanse autoriteiten. Gevraagd waarom u naar België kwam, verweest u louter naar een situatie van onveiligheid en oorlog in uw regio van herkomst ("fiche MENA, Motif de l'immigration en Belgique"). Hiermee geconfronteerd, zegt u eerst dat u de opmerking van het CGVS niet begrijpt, in tweede instantie antwoordt u dat u toen wel degelijk melding maakte van uw problemen met de Taliban (CGVS, p.9), wat allerm minst blijkt uit dit verslag van de DVZ.

Verder merkt het CGVS op dat het hele gegeven an sich, als zou u de taak op zich hebben genomen om de door N. (...) gebrouwen alcohol aan de man te brengen, niet geloofwaardig overkomt. Immers is het algemeen geweten en geeft u ook zelf aan dat alcohol verboden is in uw regio (CGVS, p.13), het is illegaal en "tegen de islam" (CGVS, p.14). U schetst ook het beeld van een regio waar de Taliban 's

nachts zou heersen, zij zouden u zelfs eens zonder reden in elkaar hebben geslagen; nu vreest u de dood omdat zij zouden weten dat u alcohol verkocht (CGVS, p.22). Overdag zijn het volgens u dan weer de Afghaanse autoriteiten die de regio onder controle hebben, u vreest door hen te worden gearresteerd en opgesloten (CGVS, p.22). Dat u de dood of minstens een lange gevangenisstraf zou riskeren voor wat geldgewin, is toch wel zeer opmerkelijk. U argumenteerde dat N. (...) u goed betaalde (vragenlijst d.d. 31 juli 2020, 3.5), wat geen afdoende argumentatie is. Immers blijkt uit uw relaas ook dat uw familie helemaal niet afhankelijk was van dit extra inkomen, uw vader zou niet eens hebben geweten dat u drank smokkelde en zou zulks ook nooit hebben toegelaten (CGVS, p.14). U argumenteerde ook dat u zeer voorzichtig handelde, wat evenwel allerm minst blijkt uit uw relaas: immers zou al na vier maanden bekend zijn geraakt dat u zich met dergelijke smokkel inliet, bovendien zou u zich niet hebben beperkt tot enkele leveringen maar de zaken toch grootschaliger hebben gezien. U zou 30 afghani per geleverde fles alcohol hebben verdiend (CGVS, p.14), gezien uw totale winst van 50 000 tot 55 000 afghani (CGVS, p.16) moet u dus ongeveer 1750 flessen hebben vervoerd in een regio waar de overheid en de Taliban om de beurt heersen. Echt "voorzichtig" kan zo iets niet worden genoemd.

Voorts stelt het CGVS vast dat u blijkbaar als enige zou zijn gevisieerd. De dorpelingen zouden klacht tegen u hebben ingediend bij de Taliban en bij de autoriteiten (CGVS, p.13, 16). Wie daartoe het initiatief nam kan u niet zeggen (CGVS, p.16), het is u ook niet duidelijk hoe men op de hoogte zou zijn geraakt van uw illegale activiteiten (CGVS, p.13). Alleszins heeft u geen weet van een klacht tegen N. (...), u weet ook niet of N. (...) misschien nog steeds alcohol maakt (CGVS, p.13). Op de vraag of uw klanten ook in de problemen zijn gekomen, antwoordt u overigens ook al ontkennend (CGVS, p.13). Het is weinig geloofwaardig dat de Taliban en de autoriteiten hun zoektocht zouden beperken tot de verdeler van het spul, en geen onderzoek zouden doen naar de producent en afnemers ervan. Of deze zaak verder werd onderzocht, kan u alleszins niet bevestigen of ontkennen (CGVS, p.22). U heeft verder ook geen idee of u een voorganger had, dus of er voor u iemand anders was die de alcohol van N. (...) aan de man bracht (CGVS, p.12), terwijl u zou moeten hebben geweten of iemand zich al aan deze smokkel zou hebben gewaagd, en daarvoor misschien ook werd afgestraft. Dit is toch allemaal weinig overtuigend.

Verder wijst het CGVS op het feit dat uw verklaringen niet altijd in lijn zijn met wat u eerder verklaarde bij de DVZ. Zo legt u tijdens het onderhoud bij het CGVS twee dreigbrieven neer die kort voor uw vertrek uit Afghanistan aan uw familie zouden zijn bezorgd. Het CGVS stelde samen met u vast dat u tijdens uw eerdere verklaringen geen melding maakte van het bestaan van deze documenten. U zegt dat u de brieven niet vermeldde omdat u niet zeker wist of uw familie die brieven nog had (CGVS, p.9), wat weinig ernstig is, te meer u in deze documenten met de dood bedreigd wordt. Verder heeft u het nu over twee bezoeken van de Taliban. Op 26 saratan zouden ze een eerste keer zijn gekomen, op 27 saratan al een tweede keer (CGVS, p.19). Bij DVZ klonk dat nog enigszins anders: u had het daar over één bezoek van de Taliban, op 26 saratan. Twee dagen later zouden de autoriteiten dan naar het huis zijn gekomen (vragenlijst d.d. 31 juli 2020, 3.5), nu wordt dat daags na het tweede bezoek van de Taliban (CGVS, p.19, 20). Dat u heden met een vollediger versie van de feiten komt, is zeer opmerkelijk. U zegt dat u het heel kort moest houden bij de DVZ (CGVS, p.20), wat nog niet verklaart waarom u belangrijke elementen als twee dreigbrieven en een extra bezoek van de Taliban aan uw familie niet ter sprake bracht. Ook over uw verblijfplaats in de dagen voor uw vertrek heeft u geen eenduidige verklaringen afgelegd. Immers beweert u nu dat u al op 27 saratan ging onderduiken bij R.D. (...), een vriend van uw vader die in Chahar Bagh woont (CGVS, p.10). Nochtans beweerde u bij de DVZ nog dat u tot 30 saratan, de dag van uw vertrek uit Afghanistan, in Siab bleef wonen (verklaring DVZ d.d. 31 juli 2020, vraag 10).

Voorts dient te worden opgemerkt dat dit verhaal blijkbaar geen vervolg kent. U heeft het over een opeenvolging van incidenten in de laatste dagen voor uw vertrek, waarin de Taliban twee keer naar uw huis zouden zijn gekomen, twee dreigbrieven werden afgegeven, en ook de autoriteiten het huis kwamen doorzoeken. Echter heeft u geen idee wat er na uw vertrek uit Afghanistan, nu al meer dan twee jaar geleden, zou zijn gebeurd. U weet niet of de politie u nog is komen zoeken (CGVS, p.14) en of de Taliban nog zijn langs gekomen kan u ook niet zeggen (CGVS, p.15). "Ik weet het niet", antwoordt u telkens (CGVS, p.14, 15), en "misschien zijn ze me nog komen zoeken, ik weet het niet" (CGVS, p.15). Enkele keren gevraagd of u dan niet informeerde bij uw familie of er verder nog problemen zijn geweest, antwoordt u eerder naast de kwestie. U herhaalt louter dat u bent vertrokken, dat u het niet meer weet en u zichzelf moest zien te redden (CGVS, p.15). Echter, de vaststelling dat u de afgelopen twee jaar niet de minste poging heeft ondernomen om meer nieuws te vernemen over uw zagezegde problemen met zowel de autoriteiten als de Taliban, kan enkel worden verklaard door het bedrieglijke karakter van deze asielmotieven.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw alcoholverkoop en de problemen die er het gevolg van zouden zijn, niet het minste geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u ook niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara levert bewijs voor uw identiteit die in deze beslissing niet wordt betwist. De dreigbrieven kunnen uw verklaringen slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien wijst het CGVS op de bij het administratief dossier gevoegde informatie, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en

wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren

meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Doshi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker leidt wat zich aandient als een enig middel af uit de schending van:

- “- artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève
- artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980
- de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)
- beoordelingsfout”.

Verzoeker citeert artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en gaat in op de motieven die ten grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus.

Betreffende zijn (verklaringen over zijn) leeftijd, geeft hij aan:

“Verwerende partij herhaalt dat de eiser aanvankelijk heeft verklaard minderjarig te zijn. Na leeftijd onderzoek, werd het vastgesteld dat de eiser meerderjarig is.

De eiser heeft ter ondersteuning van zijn verzoek een taskera neergelegd dat bevestigt dat hij meerderjarig is.

Het feit dat hij misleidende verklaringen zou hebben afgelegd bij DVZ zou ernstig afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoekende partij stelt vast dat toen de eiser geconfronteerd met het feit dat hij meerderjarig was, bleef hij niet bij zijn eerdere verklaringen en gaf hij toe de waarheid niet hebben verteld.

Verzoekende partij benadrukt de omstandigheid waarin hij zijn verzoek om internationale bescherming: na een lang en moeilijk parcours, waarop hij meerdere landen heeft moeten doorreizen om illegaal tot Europa en België te kunnen aankomen. Hij moest smokkelaar vertrouwen.

Toen hij in België aankwam, werd hij gezegd dat hij moest verklaren dat hij minderjarig was.

Door dit manier, zou hij een Dublin procedure vermijden en zijn procedure sneller worden behandeld.

Een positieve beslissing krijgen als minderjarig heeft evenals gevolgen op het recht op gezinshereniging.

Door zich minderjarige te verklaren, wilde de eiser zijn kansen verhogen om een bescherming te krijgen, omdat hij dit nodig had. Dit heeft niks te maken met zijn verklaringen omtrent de motieven van zijn verzoek om internationale bescherming.

De geloofwaardigheid van de eiser te bestrijden enkel op die basis is bijgevolg niet afdoend, in het bijzonder gezien verzoekende partij zelf toekent dat hij meerderjarig is."

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn verklaringen bij het bureau MINTEH. In dit kader voert hij aan:

"De verklaringen bij bureau MINTEH staan niet bij het administratieve dossier zodat de eiser kan dit element niet verifiëren.

De eiser werd bovendien niet bijgestaan door een voogd bij deze gehoor, terwijl hij op dat moment nog beschouwd was als een NBMV.

De wet van 24 december 2002 verplicht daar de NBMV bijgestaan werd door zijn voogd op alle fasen van zijn verzoek tot internationale bescherming. De NBMV kan alleen een asielaanvraag indienen zonder die bijstand. Dit artikel 9 van de wet is van strikte toepassing betreffende de procedures die door de NBMV zonder de bijstand van de voogd mogen uitgevoerd worden. Gehoord worden in het kader van een aanvraag tot internationale bescherming betreffende elementen die de kern van zijn verzoek tot internationale bescherming betreffen (in casu zijn herkomst, zijn familiale achtergrond en zijn reisweg) vormt met zekerheid één fase van de asielaanvraag waarvoor de NBMV bijgestaan moet zijn door de voogd.

In casu, heeft de DVZ de eiser gehoord voordat een voogd de Dienst Voogdij aangesteld werd, ondanks het feit dat zij kennelijk op de hoogte waren dat de eiser in aanmerking kwam om de aanstelling van een voogd te verkrijgen.

De verplichting om de NBMV te horen in bijstand van de voogd komt ook uit het artikel 9, al. 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat stelt:

De niet-begeleide minderjarige asielzoeker, jonger dan achttien jaar wordt tijdens dit gehoor bijgestaan door de persoon die over hem de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent.

Dit KB is van toepassing op "asielzoeker" die, volgens het artikel 1/1 van dit KB, is "de vreemdeling die een aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus of tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus heeft ingediend".

Het KB maakt geen verschil tussen de verschillende soorten van gehoren van een asielzoeker. Het komt uit deze artikelen 1/1 en 9 van het KB dat de verplichting om de NBMV bij te staan door de persoon die over hem de bijzondere voogdij uitoefent, van toepassing op alle fasen van de procedure.

De eiser benadrukt dat de vragen tijdens dat onderhoud zeer summier waren en dat hij werd gevraagd om een uitgebreide uitlegging van zijn asielmotieven te behouden voor zijn interview bij de DVZ en het CGVS."

Met betrekking tot de alcoholverkoop die hij voerde, verklaart verzoeker voorts:

"De eiser heeft door dit activiteit een manier gezien om gemakkelijk zakgeld te kunnen krijgen om voor zij eigen behoeften te kunnen voorzien, o.a. benzine voor zijn moto te kunnen betalen, en een beetje onafhankelijkheid te kunnen krijgen.

Hij verkocht ongeveer 18 à 20 flessen per dag, 3 à 4 dagen per week, tijdens 4 maanden. Het totaal is bijgevolg van ongeveer 1.500 flessen verkochten.

De eiser zich beschouwde als voorzichtig, hij verborg de alcohol in de zaak van zijn moto. Hij dacht niet dat hij ontdekt zou worden.

Hij begrijpt nu, met uitzicht, dat hij een belangrijk risico heeft gelopen en dat hij een fout heeft gepleegd. Hij was nochtans relatief jong en geïnteresseerd in de winst die hij zou kunnen krijgen door die activiteit.

De eisende partij stelt vast dat dit element is het enig waarop de verwerende partij zich baseert om de geloofwaardigheid van zijn activiteit te bestrijden, terwijl de eiser omstandige verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop hij in contact kwam met N. (...), hij in de regio zich beweeg om die alcohol te verkopen,... (NPO, pp. 12-13)."

Over de wijze waarop de taliban op de hoogte kwamen van zijn activiteiten, geeft verzoeker aan:

"De eiser denkt, maar heeft geen zekerheid, dat bewoners van zijn regio, hem hebben verklikt. Zij hebben zien altijd rijden en hebben verdachten kunnen hebben.

De eiser kan natuurlijk geen zekerheid hebben.

Verwerende partij heeft nochtans kennis dat Taliban een goeie communicatie-netwerk hebben, informaten hebben. In deze omstandigheden, is het helemaal niet ongeloofwaardig dat zij op de hoogte kwamen van zijn activiteit. Vragen aan de eiser uit te leggen hoe die groepering die informatie kreeg in onevenredig.

De eiser had geen kennis gehad, toen hij nog in Afghanistan was, dat N. (...) problemen zouden hebben gekregen. De eiser benadrukt dat N. (...) minder zichtbaar was dan de eiser.

De eiser heeft geen contact meer met N. (...). De familie van de eiser kent die persoon niet en kan zich niet informeren. De eiser kent geen andere tussenpersoon die in contact zou kunnen komen met N. (...)."

Verder gaat verzoeker in op de aan hem verweten tegenstrijdigheden. Daarbij betoogt hij:

"a) de bedreigingsbrieven

Bij de DVZ zou de eiser geen melding hebben gemaakt van de dreigsbrieven die hij gekregen heeft. Zoals uitgelegd bij het CGVS, was de eiser niet zeker of hij kopie van die brieven zou kunnen krijgen en neerleggen. Hij vreesde dat, indien hij dit aanhaalt maar geen bewijs neerlegt, dit zou zijn geloofwaardigheid aantasten.

De eiser was toen niet begeleidt door een raadsman en niet bewust van de soorten details die hij moest geven bij die interview.

b) de aantal bezoeken van de Taliban

De eiser zou bij de DVZ enkel melding gemaakt van één bezoek van Taliban, terwijl hij verwees naar 2 bezoeken bij het CGVS.

Tijdens zijn onderhoud bij de DVZ, kwam de eiser niet in de details. Hij wilde verwijzen naar het feit dat Taliban thuis zijn gekomen, zonder details te geven over aantal keren, omstandigheden,...

c) het verblijf voor het vertrek van het land

De eiser zou bij DVZ hebben verklaard dat hij in Siab bleef tot zijn vertrek uit het land, terwijl hij legde uit bij het CGVS bij een vriend van zijn vader, Rahim Dad, in Chahar Bagh, onderdook.

Verzoekende partij stelt vast dat de verklaringen bij de DVZ waarnaar verwerende partij verwijst zijn betreffende de laste adres van de eiser in het land van herkomst.

De eiser heeft nooit in Chahar Bagh gebleven. Hij is enkel daar tijdelijk en ondergedoken gebleven. Het mag moeilijk verwacht worden van de eiser dat hij beschouwt die plaats als zijn laatste verblijfsplaats."

Waar hem verweten wordt dat hij zich niet heeft geïnformeerd aangaande zijn situatie, doet verzoeker gelden:

"Verwerende partij stelt vast dat de eiser niet zich informeert over zijn situatie in zijn land van herkomst en niet weten of de Taliban teruggekeerde zijn.

De eiser bevindt zich in veiligheid hier in België. Hij overweegt niet het feit dat hij zou moeten terugkeren en wil niet meer denken over zijn problemen in zijn land van herkomst.

De eiser krijgt bovendien geen informatie van zijn familie, die blijkbaar hem willen niet maken verzorgen. Dit element, niet uiterst subjectief is, maakt bijgevolg geen aanwijzing van een gebrek aan geloofwaardigheid."

Verzoeker gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en voert aan:

"Als die vluchtelingstatus niet toekend zou zijn, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet.

De verwerende partij analyseert in zijn beslissing de situatie ten opzichte van de Provincie Baghlan en beschouwt dit, volgens EASO als "een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt".

Verwerende partij maakt een gedeeltelijke lezing van deze rapporten. Bovendien, verwijst zij naar de provincie Baghlan in het algemeen, terwijl de situatie tussen de verschillende districten van de provincie niet gelijkaardig is.

Volgens EASO report van juni 2019, is de situatie problematisch te zijn omwille van de nabijheid met de luchthaven. De weg tussen Baghlan en Kunduz lijkt bovendien bijzonder onveilig te zijn.

(...)

Dit rapport stelt dat de BBC beschrijft de situatie in het district van Doshi, waarvan de eiser afkomstig is: als "Open Taliban presence - Medium".

De eiser verblijft in een gevaarlijk area. De situatie zich duidelijk verslechtert:

(...)

Zeer recent, werd een Taliban chef vermoord in de regio (stuk 3).

De ernst van het willekeurige geweld moet bijgevolg geanalyseerd ten opzichte van het district van herkomst van de eiser en rekening houden met de recente verslechtering van de veiligheidssituatie.

Het EASO verslag dat dateert van juni 2019 is zeker niet afdoend actueel.

Bovendien, en conform met artikel 4 van de richtlijn kwalificatie, moet bovendien de beoordeling van de internationale bescherming rekening houden met "met diverse elementen betreffende het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker". Dit heeft als gevolg, volgens de rechtspraak Elgafaji van EU Hof van Justitie van 17 februari 2009 (C-465/07) dat "in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke

aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn
De subsidiaire beschermingsstatus moet bijgevolg aan de eiser toegekend worden.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een persartikel inzake de dood van een talibancommandant bij het verzoekschrift (bijlage 3).

2.4. Verzoeker legt bij aanvullende nota ter terechtzitting volgende stukken neer:

“1. Uittreksel uit het geciteerde EASO Country guidance Note van december 2020 (p. 86-87 en p. 115-117)

2. Wikipedia, Informatie Dushi District, geconsulteerd op 29 april 2021

3. Verklaring DVZ d.d. 31.07.2020

4. OHCHR, “Over a century of persecution: massive human rights violation against hazaras in Afghanistan”, februari 2019”.

Zich steunende op voormelde bijgebrachte stukken stelt verzoeker in de aanvullende nota dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 juli 2020 vermeldde een etnische Hazara te zijn en dat hij hierover niet verder is gehoord op het Commissariaat-generaal. Verder bemerkt hij dat de snelweg tussen Kabul en Pul-e-Khumri als voldoende veilig wordt beschouwd doch op het meer noordelijk gelegen deel van de weg er wel incidenten en wegblokkades voorkomen en dat de provincie Baghlan een van de meest door de taliban beïnvloede provincies in de noord-oost regio betreft, waar nog steeds incidenten voorkomen en waarbij verzoeker voor wat betreft de slachtoffers verwijst naar de cijfers *anno* 2019, meer in het bijzonder 349 waarvan 123 doden en 226 gewonden.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Verzoeker stelt zijn regio en land van herkomst te hebben verlaten omdat hij er problemen zou hebben gekend en een vrees zou dienen te koesteren ten gevolge van het gegeven dat hij actief zou zijn geweest als verdeler en verkoper van alcohol.

Zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van zijn concrete asielmotieven, worden daarbij echter vooreerst ernstig ondermijnd doordat verzoeker kennelijk leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en de Belgische autoriteiten en asielinstanties op deze wijze kennelijk trachtte te misleiden. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 4 november 2019) immers aan geboren te zijn op 23 maart 2004, en verklaarde zichzelf dus slechts vijftien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 18 november 2019, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 18 november 2019 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. Heden geeft u toe meerderjarig te zijn. U legt zelfs een taskara neer die zou zijn uitgereikt in 2014, en die aangeeft dat u op dat moment al 18 jaar oud was. Het is zeer frappant dat u heden 24 jaar oud zou zijn, wat u overigens ook accepteert (CGVS, p.4), maar bij aankomst in België beweerde veel jonger te zijn. Uw verklaring dat u toen nog niet wist hoe oud u in werkelijkheid was (CGVS, p.4), is uiteraard niet ernstig. Dergelijke misleidende verklaringen doen ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat hij, dit bovendien slechts nadat hij werd geconfronteerd met de vaststellingen inzake zijn werkelijke leeftijd, uiteindelijk toegaf te hebben gelogen, doet aan zijn initiële leugenachtige verklaringen en misleidende houding geenszins afbreuk.

Verder verstrekt verzoeker in het verzoekschrift voor zijn initiële, bedrieglijke verklaringen een uitleg die met zijn eerdere, bij het CGVS afgelegde verklaringen in strijd is. Waar hij heden laat uitschijnen dat hij indertijd weldegelijk wist hoe oud hij was doch op aanraden van de smokkelaar, met het oogmerk op een snellere beslissing, met een gemakkelijker, eventuele en toekomstige gezinshereniging in het achterhoofd en met het doel om zijn kansen op een positieve beslissing te verhogen, zou hebben gelogen, dient immers te worden vastgesteld dat hij deze uitleg bij het CGVS niet verstrekke en dat hij aldaar integendeel eenvoudigweg aangaf dat hij eerder niet wist hoe oud hij was. Zelfs nadat hij erop werd gewezen dat hij zich toch moeilijk met negen jaren kon hebben vergist, hield verzoeker bovendien vast aan de uitleg dat hij eerder niet wist hoe oud hij was en gaf hij aan: *“Geloof me, ik probeerde niet te liegen”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.5). Dat hij van deze laatste uitleg, na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing waarin deze ongeloofwaardig wordt geacht, heden alsnog tracht af te stappen en zijn verklaringen in navolging van deze beslissing tracht te wijzigen, is bijgevolg niet ernstig. Dat verzoeker dermate leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ook ter verklaring van deze leugenachtige verklaringen tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn gezegden en zijn relaas.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen en vrees op fundamentele wijze ondergraven doordat hij hiervan bij zijn eerste contacten met de Belgische asielinstanties niet de minste melding maakte. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder dient te worden gewezen op de zeer merkwaardige vaststelling dat u tijdens uw eerste contacten met de Belgische asielinstanties blijkbaar nog geen melding maakte van wat u heden komt beweren, namelijk dat u handelde in alcohol en daarom problemen kreeg met de Taliban en de Afghaanse autoriteiten. Gevraagd waarom u naar België kwam, verweest u louter naar een situatie van onveiligheid en oorlog in uw regio van herkomst (“fiche MENA, Motif de l’immigration en Belgique”). Hiermee geconfronteerd, zegt u eerst dat u de opmerking van het CGVS niet begrijpt, in tweede instantie antwoordt u dat u toen wel degelijk melding maakte van uw problemen met de Taliban (CGVS, p.9), wat allerm minst blijkt uit dit verslag van de DVZ.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat de fiche NBMV, dit in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk in het administratief dossier is opgenomen.

Waar verzoeker voorhoudt dat met zijn verklaringen in de voormelde fiche geen rekening zou mogen worden gehouden omdat hij indertijd niet werd bijgestaan door een voogd, dient voorts te worden vastgesteld dat uit hetgeen voorafgaat genoegzaam blijkt dat verzoeker ten tijde van het afleggen van zijn verklaringen aldaar reeds ruimschoots meerderjarig was. Bijgevolg had hij geen recht op de bijstand

van een voogd, kan niet worden ingezien op welke wijze hij concreet in zijn rechten zou (kunnen) zijn geschaad doordat er geen voogd aanwezig was bij het invullen van de fiche NBMV en ligt er geen enkele reden voor om de inhoud van de voormelde fiche buiten beschouwing te laten.

Dat de vragen bij het invullen van de fiche NBMV summier waren, kan verder geenszins verklaren waarom hij er niet de minste melding maakte van zijn concrete problemen en vrees ten gevolge van het verdelen en verkopen van alcohol. Zo deze problemen en vrees strookten met de werkelijkheid, kon weldegelijk worden verwacht dat hij hiervan melding zou hebben gemaakt wanneer hem, dit bovendien op open wijze, werd gevraagd naar de reden(en) voor zijn migratie naar België in plaats van louter en op algemene wijze te verwijzen naar de situatie van onveiligheid en oorlog in zijn land van herkomst. Verzoeker leek dit overigens zelf te erkennen aangezien hij bij het CGVS, wanneer hij met dit gegeven werd geconfronteerd, zij het ten onrechte, beweerde dat hij in de fiche NBMV wel zou hebben gesproken over zijn problemen met de taliban (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.9).

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Verder merkt het CGVS op dat het hele gegeven an sich, als zou u de taak op zich hebben genomen om de door N. (...) gebrouwen alcohol aan de man te brengen, niet geloofwaardig overkomt. Immers is het algemeen geweten en geeft u ook zelf aan dat alcohol verboden is in uw regio (CGVS, p.13), het is illegaal en “tegen de islam” (CGVS, p.14). U schetst ook het beeld van een regio waar de Taliban ’s nachts zou heersen, zij zouden u zelfs eens zonder reden in elkaar hebben geslagen; nu vreest u de dood omdat zij zouden weten dat u alcohol verkocht (CGVS, p.22). Overdag zijn het volgens u dan weer de Afghaanse autoriteiten die de regio onder controle hebben, u vreest door hen te worden gearresteerd en opgesloten (CGVS, p.22). Dat u de dood of minstens een lange gevangenisstraf zou riskeren voor wat geldgewin, is toch wel zeer opmerkelijk. U argumenteerde dat N. (...) u goed betaalde (vragenlijst d.d. 31 juli 2020, 3.5), wat geen afdoende argumentatie is. Immers blijkt uit uw relaas ook dat uw familie helemaal niet afhankelijk was van dit extra inkomen, uw vader zou niet eens hebben geweten dat u drank smokkelde en zou zulks ook nooit hebben toegelaten (CGVS, p.14). U argumenteerde ook dat u zeer voorzichtig handelde, wat evenwel allerminst blijkt uit uw relaas: immers zou al na vier maanden bekend zijn geraakt dat u zich met dergelijke smokkel inliet, bovendien zou u zich niet hebben beperkt tot enkele leveringen maar de zaken toch grootschaliger hebben gezien. U zou 30 afghani per geleverde fles alcohol hebben verdiend (CGVS, p.14), gezien uw totale winst van 50 000 tot 55 000 afghani (CGVS, p.16) moet u dus ongeveer 1750 flessen hebben vervoerd in een regio waar de overheid en de Taliban om de beurt heersen. Echt “voorzichtig” kan zo iets niet worden genoemd.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij komt in wezen immers niet verder dan een eenvoudige herhaling van zijn eerder afgelegde verklaringen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het, gelet op de door verzoeker geschetste context en (mogelijke) gevolgen, in het geheel niet aannemelijk is dat hij zich, louter om een beetje meer zakgeld en onafhankelijkheid te verkrijgen, zou hebben ingelaten met een dermate risicovolle onderneming als het in zijn eigen regio en op grote schaal verdelen en verkopen van alcohol. Verzoeker dient dit in dit kader in het verzoekschrift overigens te erkennen waar hij toegeeft dat hij hiermee een belangrijk risico nam en een fout beging. Evenmin is het daarbij overigens geloofwaardig dat verzoeker er, zoals hij herhaalt in het verzoekschrift, eenvoudigweg van zou zijn uitgegaan dat hij niet ontdekt zou worden.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht gemotiveerd:

“Verder wijst het CGVS op het feit dat uw verklaringen niet altijd in lijn zijn met wat u eerder verklaarde bij de DVZ. Zo legt u tijdens het onderhoud bij het CGVS twee dreigbrieven neer die kort voor uw vertrek uit Afghanistan aan uw familie zouden zijn bezorgd. Het CGVS stelde samen met u vast dat u tijdens uw eerdere verklaringen geen melding maakte van het bestaan van deze documenten. U zegt dat u de brieven niet vermeldde omdat u niet zeker wist of uw familie die brieven nog had (CGVS, p.9), wat weinig ernstig is, te meer u in deze documenten met de dood bedreigd wordt. Verder heeft u het nu over twee bezoeken van de Taliban. Op 26 saratan zouden ze een eerste keer zijn gekomen, op 27 saratan al een tweede keer (CGVS, p.19). Bij DVZ klonk dat nog enigszins anders: u had het daar over één bezoek van de Taliban, op 26 saratan. Twee dagen later zouden de autoriteiten dan naar het huis zijn gekomen (vragenlijst d.d. 31 juli 2020, 3.5), nu wordt dat daags na het tweede bezoek van de Taliban (CGVS, p.19, 20). Dat u heden met een vollediger versie van de feiten komt, is zeer opmerkelijk. U zegt dat u het heel kort moest houden bij de DVZ (CGVS, p.20), wat nog niet verklaart waarom u belangrijke elementen als twee dreigbrieven en een extra bezoek van de Taliban aan uw familie niet ter sprake bracht.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met zijn loutere herhaling van zijn gezegden bij het CGVS doet hij aan de voorgaande, omtrent deze

gezegden gedane vaststellingen geenszins afbreuk. Zo verzoeker werkelijk twee dreigbrieven vanwege de taliban had ontvangen waarin hij met de dood werd bedreigd, kon worden verwacht dat hij hiervan, ook wanneer hij deze indertijd (nog) niet kon voorleggen, ook bij de DVZ melding had gemaakt. Eveneens mocht worden verwacht dat hij, zo de aangehaalde feiten strookten met de werkelijkheid, ook het tweede bezoek vanwege de taliban zou hebben vermeld bij de DVZ. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de dreigbrieven en het tweede bezoek vanwege de taliban hierin niet zou hebben vermeld.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Ook over uw verblijfplaats in de dagen voor uw vertrek heeft u geen eenduidige verklaringen afgelegd. Immers beweert u nu dat u al op 27 saratan ging onderduiken bij R.D. (...), een vriend van uw vader die in Chahar Bagh woont (CGVS, p.10). Nochtans beweerde u bij de DVZ nog dat u tot 30 saratan, de dag van uw vertrek uit Afghanistan, in Siab bleef wonen (verklaring DVZ d.d. 31 juli 2020, vraag 10).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij gaf bij de DVZ immers niet enkel aan dat het adres in Siab zijn laatste adres in Afghanistan was, doch verklaarde er eveneens in niet mis te verstane bewoordingen dat hij aldaar verbleef tot zijn vertrek op 30 saratan 1397. Ook in de vragenlijst vermeldde verzoeker bovendien nergens dat hij voorafgaand aan zijn vertrek zou zijn ondergedoken bij een vriend van zijn vader. Nochtans mocht dit omwille van de voormelde redenen van hem worden verwacht.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Voorts stelt het CGVS vast dat u blijkbaar als enige zou zijn geviseerd. (...) Alleszins heeft u geen weet van een klacht tegen N. (...), u weet ook niet of N. (...) misschien nog steeds alcohol maakt (CGVS, p.13). Op de vraag of uw klanten ook in de problemen zijn gekomen, antwoordt u overigens ook al ontkennend (CGVS, p.13). Het is weinig geloofwaardig dat de Taliban en de autoriteiten hun zoektocht zouden beperken tot de verdeler van het spul, en geen onderzoek zouden doen naar de producent en afnemers ervan. Of deze zaak verder werd onderzocht, kan u alleszins niet bevestigen of ontkennen (CGVS, p.22). U heeft verder ook geen idee of u een voorganger had, dus of er voor u iemand anders was die de alcohol van N. (...) aan de man bracht (CGVS, p.12), terwijl u zou moeten hebben geweten of iemand zich al aan deze smokkel zou hebben gewaagd, en daarvoor misschien ook werd afgestraft. Dit is toch allemaal weinig overtuigend.

(...)

Voorts dient te worden opgemerkt dat dit verhaal blijkbaar geen vervolg kent. U heeft het over een opeenvolging van incidenten in de laatste dagen voor uw vertrek, waarin de Taliban twee keer naar uw huis zouden zijn gekomen, twee dreigbrieven werden afgegeven, en ook de autoriteiten het huis kwamen doorzoeken. Echter heeft u geen idee wat er na uw vertrek uit Afghanistan, nu al meer dan twee jaar geleden, zou zijn gebeurd. U weet niet of de politie u nog is komen zoeken (CGVS, p.14) en of de Taliban nog zijn langs gekomen kan u ook niet zeggen (CGVS, p.15). “Ik weet het niet”, antwoordt u telkens (CGVS, p.14, 15), en “misschien zijn ze me nog komen zoeken, ik weet het niet” (CGVS, p.15). Enkele keren gevraagd of u dan niet informeerde bij uw familie of er verder nog problemen zijn geweest, antwoordt u eerder naast de kwestie. U herhaalt louter dat u bent vertrokken, dat u het niet meer weet en u zichzelf moest zien te redden (CGVS, p.15). Echter, de vaststelling dat u de afgelopen twee jaar niet de minste poging heeft ondernomen om meer nieuws te vernemen over uw zagezegde problemen met zowel de autoriteiten als de Taliban, kan enkel worden verklaard door het bedrieglijke karakter van deze asielmotieven.”

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om deze motieven te ontcrachten. Uit zijn voormelde verklaringen, afgelegd bij het CGSV, blijkt duidelijk een kennelijk en verregaand gebrek aan interesse in zijn voorgehouden problemen, vrees en situatie. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoeker wist niet of hij een voorganger had en of deze problemen

kende. Evenmin kon hij aangeven of N. ook werd gezocht, problemen kende of zijn activiteiten verder zette. Verder wist hij niet of de zaak verder werd onderzocht en of één of meer van zijn klanten problemen kende. Ook bleek hij er geen idee van te hebben wat er na zijn vertrek uit Afghanistan gebeurde. Hij wist niet of de politie en/of de taliban hem nog kwamen zoeken en bleek hiernaar niet eens te hebben geïnformeerd. Wanneer hij hieromtrent werd ondervraagd, ontweek hij immers initieel de vragen om uiteindelijk, wanneer hem gevraagd werd of hij dan geen interesse had in wat er sedertdien nog is gebeurd, duidelijk te laten blijken van niet en zich ervan af te maken met de verklaring dat het al meer dan twee jaar geleden was, dat hij zijn best deed om Afghanistan te verlaten en dat hij zichzelf had gered. Ook heden geeft verzoeker blijk van een frappant en verregaand gebrek aan interesse waar hij aangeeft: *“De eiser bevindt zich in veiligheid hier in België. Hij overweegt niet het feit dat hij zou moeten terugkeren en wil niet meer denken over zijn problemen in zijn land van herkomst”*. Gezien verzoeker blijkens zijn voormelde verklaringen kennelijk heeft nagelaten zich bij zijn familie te bevragen, kan de toevoeging dat zijn familie hem bovendien geen informatie zou willen geven omdat zij hem niet bezorgd willen maken bezwaarlijk overtuigen. Dit geldt nog des te meer daar het manifest ongeloofwaardig is dat zijn familie, die hem eenvoudigweg over alle voormelde elementen zou kunnen informeren, informatie die dermate cruciaal is voor het inschatten het risico in zijner hoofde bij een terugkeer naar zijn land en zijn regio en die bovendien van essentieel belang is in het kader van zijn voorliggende verzoek om internationale bescherming, voor verzoeker zou achterhouden.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen en vrees ten gevolge van het verdelen en verkopen van alcohol.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien verzoeker deze aanvecht noch betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara levert bewijs voor uw identiteit die in deze beslissing niet wordt betwist. De dreigbrieven kunnen uw verklaringen slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien wijst het CGVS op de bij het administratief dossier gevoegde informatie, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers regio van herkomst in de provincie Baghlan, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, weldegelijk op een relatief veilige wijze kan worden bereikt via de snelweg tussen Kabul en het noorden van Afghanistan. Blijkens de meest recente voorhanden zijnde informatie, met name de informatie van EASO van september 2020 die verweerder bij de nota voegt en de EASO-informatie van december 2020 waarnaar verzoeker in zijn voormelde aanvullende nota verwijst en die ook door verweerder wordt vermeld in haar aanvullende nota van 19 april 2021, is het stuk snelweg tussen Kabul (in het Zuiden) en Pul-e Khumri (ten noorden van Doshi gelegen) immers voldoende veilig, en dit ook en zelfs voor internationale reizigers.

Verder treedt de Raad verweerder integraal bij waar deze in de nota met opmerkingen, dit op grond van het geheel van de voorliggende landeninformatie met recht, doet gelden:

“Waar verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in de provincie Baghlan en in het district Doshi, antwoordt verweerder dat bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30

augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 in rekening wordt genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 79-89, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/EASO_coi_report_afghanistan_security_situation_2020_0928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan bekendstaat als een economisch knooppunt dat verbonden is met acht andere provincies via de Kabul-North Highway, de belangrijkste doorverrouten tussen Kabul en het noorden van het land.

Baghlan wordt bestempeld als een provincie waar de taliban prominent aanwezig is. De veiligheidssituatie wordt er grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de taliban en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun faciliteiten, zoals controleposten, militaire basissen, hoofdkwartieren of konvooien. Baghlan was één van de provincies in het noordoosten waar de veiligheidstroepen zich in 2019 op richtten. Er wordt melding gemaakt van operaties en aanvallen van Afghaanse veiligheidstroepen tegen AGE's die geleid hebben tot de herovering van dorpen in bepaalde districten van Baghlan. Sommige van deze operaties werden ondersteund door luchtaanvallen. Meer dan de helft van de gevallen van 'explosions/remote violence' waren incidenten waarbij de AGE's berm bommen of IED's of magnetische bommen gebruikten om de veiligheidstroepen te treffen. Meer dan een derde van dit soort incidenten waren lucht-/droneaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Er werd een gering aantal raket- en mortiraanvallen gemeld. Tot slot blijkt intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie zoeken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 1 014 000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 349 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 25 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 444 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Baghlan werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Baghlan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken

hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Baghlan willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De Raad stelt vast dat de informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota in dezelfde lijn ligt als deze van verweerder en verzoeker dezelfde cijfers citeert (349 slachtoffers in 2019) als deze aangewend door verweerder waarbij verweerder aangevuld met de lage cijfers van de eerste helft van 2020, zoals aangehaald in de nota met opmerkingen, duidelijk aantoonst dat ondanks de aanwezigheid van de taliban en het voorkomen van incidenten dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding tot het aantal burgers. Verzoeker doet met de loutere verwijzing naar de geweldincidenten, de aanwezigheid van de taliban en het voormelde (herhaalde) cijfermateriaal geen afbreuk aan de voormelde motivering. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Aangaande de door verzoeker met toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet door middel van de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota van 29 april 2021 bijgebrachte nieuwe elementen wijst de Raad er vooreerst op dat dergelijke nota niet kan worden aangewend om middelen te ontwikkelen tegen de bestreden beslissing die reeds eerder in het verzoekschrift hadden kunnen en moeten worden naar voor gebracht en, of van de nodige informatie te voorzien. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 juli 2020 op de vraag naar zijn etniciteit Hazara vermeldde doch bij het invullen van de fiche “*mineur étranger non accompagné*”, bij de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nergens gewag maakt van enig probleem dienaangaande in zijn land van herkomst – ook niet wanneer hem en zijn advocaat expliciet gevraagd wordt naar nog mogelijke andere problemen dan de reeds vermelde waarom hij zijn land ontvluchtte – en hij derhalve etnische problemen nooit heeft opgeworpen als een grond waarom hij zijn land heeft verlaten, bemerkt de Raad dat verzoeker plots in de aanvullende nota komt aandragen met dit beweerde probleem en opwerpt dat hij hierover niet is gehoord en dat een dergelijke vorm van vervolging reeds meer dan een eeuw aansleept. Verzoeker toont derhalve zelf aan dat dit door haar als “nieuwe element” bestempelde gegeven reeds aanwezig was op het ogenblik van de opmaak van het verzoekschrift. Verzoeker had dit element dan ook reeds kunnen en moeten aanhalen als middel in het verzoekschrift, *quod non*. Dit in de aanvullende nota bijgebrachte gegeven betreft dan ook geen nieuwe element in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet en wordt derhalve uit de debatten geweerd.

3.7. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door verweerder zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.8. De Raad ziet gelet op hetgeen voorafgaat geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT